

"BARCELONA HOT SEVEN"

FESTA MAJOR 1988

Dia: Dijous, 25 d'agost, 10 nit.

Lloc: Plaça Barangé.

Grup: "Barcelona Hot Seven" i la cantant Michelle McCain.

No seria honest, correcte ni elegant afirmar categòricament que si el jazz ha tornat a Granollers és degut exclusivament a la tasca que els membres del Jazz-Club estan portant a cap, ja que no hem d'oblidar les aportacions fetes en igual sentit per la Caixa, i la coordinació entusiasta de Roser Leonart, doncs sense aquell primer cicle de concerts anomenats "Ara, Jazz" potser no tindríem les actuals oportunitats de gaudir de tan bona música i en directe a Granollers.

Tant mateix tindríem d'anar més enrera per a seguir les petxades d'aquells pioners que amb el seu formidable treball i esforç afirmaren a la nostra ciutat com una de les capdavanteres del jazz a la península i de més tradició "swingant". No en va el nostre club va ser fundat als volts del 1934.

Sembla ser, que tot aquest reguizell d'esdeveniments ha tocat el cor dels responsables de l'Àrea de Cultura Municipal, doncs no hi ha festa ni celebració que no hi hagi una manifestació de jazz (i que sigui per molts anys!). Tant és així que dins dels actes programats per la Festa Major d'enguany sorgia d'entre moltes possibilitats una actuació amb llum i força pròpia. "Barcelona Hot Seven", són en la seva majoria membres d'un altre grup anomenat "B.T. Swing Quintet", provinents del "Taller de Músics" de Barcelona, i que també van estar entre nosaltres a finals de novembre de l'any passat, amb un concert molt rodó, comentat també dins aquestes pàgines del nostre Butlletí, concretament el número 35.

Com dèiem abans, a aquesta base de quintet, formada per Pau Bombardó a la bateria, Joan Chamorro al saxo, "Nono" Fernández al contrabaix, Ramon Cuadrada a

la trompeta i Ignasi Terraza al piano, se l'hi han afegit Joan Farré al trombó, Josep Pascual al saxo i clarinet i la vocalista nord americana Michelle MacCain, completant definitivament el grup.

Amb la base de quintet aquesta gent centra els seus recitals amb els inoblidables "Standards", alguns "Blues" i diversos números "Boppers", mentre que l'ampliació a set membres dilata l'oferta a dos estils més, cercant de summergir-se dins el món del "Dixieland" i el "New Orleans" preferentment degut a la inclusió del clarinet i el trombó.

Francament, penso que l'addició d'aquests dos estils resulta ser complicada, si més no es troba a faltar més assaig per part de tota l'orquestra, ja que els dos nous instruments de vent (clarinet i trombó) s'hi fan molt però no acaben de lligar caps amb la resta de músics. Recordo una peça clàssica el "Tiger Rag" que, més que assemblar-se al famós i trepidant número, tantes vegades imitat, versionat i admirat, apareixia com un aiguabarreig de molts estils. Una veritable llàstima!

Pel que fa referència al quintet base del "B.T....", sincerament va ser el més destacable de la nit, amb un fonament molt ben assentat de la secció de ritme, baix, bateria i teclat, fenomenals i contundents i també molt bé el metall, del saxo sensual i exuberant d'en Joan, i la trompeta, vigorosa i pragmàtica d'en Ramon, que oferien a tots els presents el més bo de tot el seu saber, amb poesia, gràcia, jovialitat i tendresa, tant en el que respecta a la tasca d'acompanyament com en els solos, tots van realitzar un treball pulcre, net, brillant i molt elevat.

Deixo per al final l'estel convidat de la nit, la senyora Michelle MacCain, negra, rodona i molt trempada, amb una veu potent i colorista, que va fer gaudir a tots els espectadors del seu "punch" sense brida ni aturador. Va fer un gran esforç en tots els temes en que va intervenir, essent molt aplaudida en tot moment. D'altra banda, personalment penso que en algun moment